

Bezinning 25: God van leven en opstanding 1

Lucas 20,27-38 = 32° zondag C-jaar

Het Woord

Enkele Sadduceeën, die ontkennen dat er een opstanding is, kwamen naar Jezus toe en vroegen Hem: 'Meester, Mozes heeft ons het volgende voorgeschreven: "Als een gehuwd man sterft zonder dat zijn vrouw kinderen heeft gebaard, moet zijn broer met die vrouw trouwen en nakomelingen verwekken voor zijn broer". Nu waren er zeven broers. De eerste was gehuwd, maar stierf kinderloos; daarna trouwde de tweede broer met de vrouw en vervolgens de derde, en toen de andere broers, maar alle zeven waren ze kinderloos toen ze stierven. Ten slotte stierf ook de vrouw. Wiens vrouw is ze dan bij de opstanding? Alle zeven zijn ze immers met haar getrouwd geweest.' Jezus zei tegen hen: 'De kinderen van deze wereld huwen en worden uitgehuwelijkt, maar wie waardig bevonden is deel te krijgen aan de komende wereld en aan de opstanding van de doden, huwt niet en wordt niet uitgehuwelijkt. Zij kunnen ook niet meer sterven, want ze zijn als engelen en ze zijn kinderen van God omdat ze deel hebben aan de opstanding. Dat de doden opgewekt worden, dat heeft ook Mozes al duidelijk gemaakt in de tekst over de doornstruik, waar hij spreekt over de Heer als de God van Abraham en de God van Isaäk en de God van Jakob. Hij is geen God van doden, maar van levenden, want voor Hem zijn allen in leven'.

Een woord bij het Woord

In deze passage komen twee ongeveer even lange toespraken voor. Enkele Sadduceeën leggen een bizarre menselijke theoretische constructie op tafel. Twee broers waren voldoende geweest, om hun pointe uit de doeken te doen. Maar het zijn er zeven. Ze willen Jezus belachelijk maken. En hun theorie is bovendien vals, want ze geloven niet in de opstanding, die een wezenlijke rol speelt in hun bedenkfel. Het woord sterven komt viermaal voor: zo is ook hun gedachtegang een doodlopend straatje.

Het antwoord van Jezus is een heel ander taalspel. Geen theorie, maar leven. Hij steunt op God, die een God van levenden is. God is een God van levenden in de sterkste betekenis: Hij doet mensen immers leven. Hij is toch de Schepper, die nooit ophoudt met leven geven, zowel bij het ontstaan van elke mens, tijdens zijn leven en ook bij en na zijn dood.

Ofschoon de Sadduceeën niet de vraag stelden of er opstanding is na de dood, beantwoordt Jezus ze toch alsof ze gesteld werd. Want Hij weet dat de Sadduceeën beweren dat ze nergens in de Schrift een aanduiding vinden over de opstanding. Jezus neemt de gelegenheid te baat om hen te wijzen op de plaats in de Schrift, waar vele geloofsgenoten en ook Hij zelf hun geloof in de opstanding uit putten. Het meest wezenlijke is: uit God, uit wie God is en altijd zal zijn: een God van leven, sterker dan de dood.

Het Woord in mijn leven

Blijf ik steken in een theoretische benadering van het geloof (hoe goed dat ook kan zijn), of mag God mijn leven raken, mag Hij mij leven geven? Geloof ik in de opstanding na de dood? Geloof ik dat ik na de dood als een engel zal zijn en dus helemaal thuis in Gods leefwereld?

Bidden met het Woord

Heer God,
Gij stond aan het begin van ons leven:
Gij hebt ons gewild.
Gij draagt ons heel ons leven lang.
En ook als de dood ons treft,
zult Gij er zijn om leven te geven.
Gij zult ons als engelen maken,
op wie de dood geen vat heeft.
Ik wil U, levengevende God, danken
voor zoveel liefde. Amen.

© Eric Haelvoet 2010